

Kaests Augustdorfas "Nedēļas Apskatā" - autors nezināms / uzminams
Spēle 1949. g. 25 sept. pēc Ērika Raištra (vēlāk red. LRAKS) ar Eldvīnu kāzas
rūkoja mana mamma, viņa bija arī viņu abu "saudēja" - tā futbola laukumā
"štātes" kleitā.

LCK spēlē futbolu

FELETONS

Eglītes kundze saķēra galvu un ievaidējās. Bet arī tas vairs nelīdzēja. Augustdorfa kratījās futbola drudzī. DPACSa darbs vairs tākai sastāvēja no atnākšanas, aiziešanas un pārrunām par futbolu. LCK kanceleja praktiski nedarbojās darbinieku intensīvo treniņu dēļ. Nedēļas Apskatu tākai pēdējā brīdī atgādās pierakstīt un aplauzt. Visu prātus bija pārņēmis futbols.

Kas uzv. rēs?! — brēca tāti, un kundzes vakaros pārrunāja, kāda dieta jāievēro sportistiem pēdējā nedēļā pirms spēles. Pievakarēs notika visādas mistiskas izdarības. DPACSa direktors Jangs devās mežā skrējienos. Kopā ar savu dēlu mežā nozuda arī LNP priekšsēdis Celms. Nedēļas Apskata šefredaktors Dulmanis bija bieži redzams mīļi runājoties un barojot kazu, kamēr DPACSa darbinieki centās visādi pielabināties kādam mazam sunītim. Cilvēki jau dažkārt ir māpticīgi. Par financistu Niedru runāja, ka viņš ik vakarus divi stundas guļot uz muguras un kustinot kājas gaisā, tā trenējot vēdera muskulus — citi lieli futbolisti ar tā esot darījuši. Vecāki vīri, kam ar bumbām, skaitot no gaisa mestās, visu mūžu nekāda darīšana nebij bijusi, naktī nemitīgi murgoja par piespēlēm, padošanām, stūriem un vārtiem. Nezinātājs pie visa tā varēja savu galvu sagrozīt pavisam šķību, kamēr uzzināja visu šo traku un iemeslu. Izrādījās, ka, Daugavas Vanagu sakūditī, uz futbola laukuma bija nolēmuši spārdīties LCK un citu latviešu centrālo iestāžu vīri ar vietējiem dipaksiešiem.

Kad tiesnesis, mācītājs Kīploks, lielu likumu grāmatu padusē svilpa, bumba sāka savu sāpju ceļu. Kas gan bija Mozus dusmas, kad viņš sasita bauslības galdinūs, pret to niknumu, ar ko abu pušu lielie un mazie gari metās bumbai virsū! Dipaksietis Remess izrādīja tik pirmatnēju spēku, ka, liekas, dinosauri apbrīnā būtu slējušies uz pakaļkā-

jām, to redzēdami. Arī citi, citkārt miera vīri, bija kļuvuši visai zvēriģi. Izglītības nozares vad. v. Dravnieks kā spēra bumbai, tā četras reizes griezās uz vienas kājas riņķī, ja nebija trāpījis. LCK pusē tomēr visniknākais bija Niedra. Viņš mežonīgā ātrumā ar balerīnas veiklību metās no vienas puses uz otru, brīžam mēģinādams garajam pretinieku pussargam Trofimovam izlist caur kājstarpī, brīžam uzklupdams centra pussargam. DPACSa direktoram Jangam mugurā. Daļiņās linijtiesneses veltī vicināja raibos karodziņus, lai aizkavētu asinsizliešanu.

Skaļrunis laukuma malā brēca: Neaizmirstiet ziedot Daugavas Vanagiem! Balto zīmīti, ko jūms piespraudīs pie krūts, varēsīt rādīt bērniem, bērnu bērniem un ja tiem arī būs bērni, bērnu bērnu bērniem. Un ko domājat — sanākušie 500 skatītāji Daugavas Vanagiem saziņēdoja vairāk nekā 200 DM. Par to varēja cīkstēties pat tādi spēka vīri kā LCK šefi un DPACSa daļu vadītāji! Skaļruņa ziņotājs, sviedros noplūdušu seju un piecos mezglos sametušos kakla saitī, cīnījās ar mikrofonu un mēģināja ar asprātībām iekurināt skatītājus uz ilgāku un sekmīgāku brēkšanu un devīgāku ziedošanu.

„Jā, nupat jūs redzējāt, cik lieliski LCK kancelejas šefs Rakovskis izspēlēja bēglu dzīves archīva vadītājam Rasmanim, tas Amatam, ai nē, tur vēl priekšā komandants Eglīte, kas, kā jau pieradis savā latviešu grupas vadītāja darbā aizsargāties pret opozīciju, prata savas „pozīcijas” arī šoreiz nosargāt stingri. Nē, nē, nē — tomēr vārtī! Redz, cik labi, ka LCK nolēmusi beidzot arī jaunos laist pie vārda — kā nāca Grīnbergs, tā vārtī iekšā gan.”

Pēc neilga laika ziņotājs varēja vēlreiz atkārtot to pašu, tik nu veiksmīgo uzbrukumu bija ievadījis Lesiņu Vilis — šoreiz bez spēka. Bet nebija jau brīnums, ja LCK tā veicās — uz spēli bija ieradusies arī LNP prezidija vīri, kas skaļi balsī izdalīja pamācī-

bas saviem kollēgām uz laukuma. Laukuma malā bija redzami slavenie parlamentārieši Bastjānis un Klīve un turpat blakus pulkvedis Janums apmācīja nometnes skautus uzgavilēšanā LCK panākumiem. Pēc otriem LCK iegūtajiem vārtiem vissmaidīgākais vīrs laukumā bija vārtsargs Celms. Kā lai nepriecājas un neizgāž krūtis, ja divi vārti iegūti un pie laukuma rezervē vēl stāv „slavenais” futbolists Eriks Raisters, kas gan pēdējā laikā vairāk piegriezies avīžu pierakstīšanai. Bet ar to Raisteru kaut kas nebija kārtībā. Smaidīja gan, uznācis uz laukuma, kā sfinkss, bet, kad pāris reizes bija nesekmīgi mēģinājis trāpīt ar nospodrinātā stulmeņa purnu bumbai, nokaunējās un atkal aizgāja.

Dipaksieši noskaitās. Rūkdami, rēkdami, zobus griezdami un acis valbīdami, tie metās uz LCK pozīcijām, un Celms velti plātīja jaunajiem glazē cimdiem tērptās rokas. Bumba trīs reizes ielidoja vārtu tīklā. Labi, ka vienreiz atsitās pret vēderu un atlēca atpakaļ laukumā, citādi LCK būtu zaudējusi. Bet tagad spēle beidzās neizšķirti 3:3.

Pēc spēles niknie pretinieki kā romieši pirtī pārrunāja notikušo un atzina, ka būtu labi, ja visur varētu politiskas cīņas aizstāt ar futbola cīņām. Ar to šīs feļetons gandrīz vai kļuvis par gabaliņu ar morāli.